

ще вървимъ. А може и на Василча да попремине . . . Да пооекне.

— Кжде, майка, кжде? Ни кжща, ни колиба, ни кошара!

Сякаш въ отговоръ на думитѣ ѝ, въ мрачината край пѣтя се очерта нѣкаква мъничка, схлупена кжшурка.

— Ей тука! — почти викна Калина. — Тука ще се подслонимъ, докато съмне.

Тѣ преминаха пълната съ кална вода канавка на шосето и бутнаха разчупената врата на колибата. Вътре бѣше тихо. Вътрѣтъ не свиреше и не виеше.

— Има ли нѣкой тука? — запита старата жена. Никой не ѝ отговори. Дветѣ се взрѣха въ гъмното.

— Майко, драсни една клечка кибритъ, да видимъ каква колиба е тази.

Следъ нѣколко миги бледата свѣтлина на кибритовата клечка заигра по стени-тѣ на едно полуразрушено параклисче. Ала Калина не видѣ разрухата. Погледътъ ѝ бѣ спрѣнъ на единствената икона въ този Божий домъ. Отъ иконата я гледаха тжжнитѣ, благи очи на Богородица. Нѣкаква дивна сила излъчваше тази икона и нещастната жена, безъ да иска, колѣннич предъ нея.

— Майко, Богородице, — зашепнаха бързо устнитѣ ѝ. — Смили се надъ чедото ми и ми го избави! Нека да стигнемъ живи въ България! Тамъ ще прося и ще го изцѣря. День и ношъ ще работя за него. Очи нѣма да затварямъ, залѣкъ хлѣбъ нѣма да кусвамъ — само да е здраво детето ми! Помогни ми, Майко Божия, и азъ ти обещавамъ, че когато се върнемъ пакъ въ нашето село, ще обнова параклисчето ти. . .

Тази мисль ѝ вдѣхна нови сили. Старицата бѣше намѣрила нѣколко угарки отъ свѣщи и бѣше запалила една да имъ свѣти. Когато чу думитѣ на Калина, очитѣ ѝ се напълниха съ сълзи:

— Нѣма да се върнемъ, снахо. Господъ ни наказва за грѣхове. Дано се смили Божата Майка! . . .

— Ще се върнемъ, ще се върнемъ! — изхлипа Калина. — Азъ го вѣрвамъ! Сърдцето ми казва, че ще се върнемъ!

И пакъ отправи влажни очи къмъ иконата. Вънъ се чу тропане на кола. По шосето минаваха хора. Калина се сгуши съ болното дете въ най-тъмния жгълъ, а свекърва ѝ духна свѣщъта и прошепна:

— Навѣрно ще сж гърци. По-добре да не видятъ, че тука има хора.

Ала каруцата спрѣ току до параклисчето. Чу се шляпане на мжжки стѣпки по калъта, и единъ гласъ викна на български:

— Ей, добри хора, обадете се!

Отново старицата запали кибритъ и свѣщъ. Тогава на вратата на параклисчето се подаде едъръ мжжъ. Докато той се мжчеше да свикне съ свѣтлината, дветѣ жени го гледаха съ широко отворени очи и съ единъ гласъ писнаха:

— Марине!

— А! Калино, майко! Кжде сте тръгнали? Господи!

Той се спусна къмъ жена си, сетне къмъ майка си, каточели да се убеди, че не сънува.

— Кжде отивате? Какво е станало? Не ви ли казаха нѣкои отъ нашитѣ съселяни, да ме чакате, че ще дойда да ви взема?

Дветѣ жени нѣмаха сили да отговарятъ. Този, когото смѣтаха за мъртъвъ,